

مبارزه علیه بزهکاری اطفال در اروپا

در حال حاضر، مبارزه علیه بزهکاری اطفال موجب یک نگرانی عمومی در تمام کشورهای اروپایی شده است. از همین رو مطالعه حاضر در پی آن است که هر یک از این کشورها چگونه با این معضل برخورد کرده اند. در نتیجه اصلاحات اخیر انجام شده یا در دست تهیه در هر یک از این کشورها مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. این مطالعه نشانگر آن است که:

- انگلیس و کشورهای ولز و همچنین هلند، تا کنون مجموعه ای از تدابیر برای مبارزه علیه بزهکاری اطفال اتخاذ کرده اند در حالیکه این اصلاحات در سایر کشورها پیش بینی نشده است.

- گسترش ضمانت اجرای جدید، کوتاه کردن مدت زمان آئین دادرسی، و همکاری تمام نهادهای مرتبط با مبارزه علیه بزهکاری اطفال، ویژگی مشترک تقریباً تمام اصلاحات تصویب شده یا اصلاحاتی که به صورت لایحه ارائه شده اند را تشکیل می دهد.

- قانون انگلیس و لایحه قانونی پیشنهادی اسپانیا تنها مواردی است که شامل مقرراتی برای مسئول نمودن والدین کودک می باشد.

- قانون انگلیس به لحاظ شدت عمل آن، از سایر مقررات متمایز است.

۱) انگلیس و کشورهای ولز و همچنین هلند تا کنون برنامه های کاملی را برای مبارزه علیه بزهکاری اطفال تصویب کرده اند.

به عکس در سایر کشورها واکنشها کمتر توسعه پیدا کرده است؛ اسپانیا و سوئیس لوایح قانونی تهیه کرده اند، در حالیکه در آلمان و بلژیک، این اصلاحات صرفاً در حال بررسی است.

الف) اصلاحات انگلیسی و هلندی

مجلس انگلیس در ژوئیه ۱۹۹۸ قانونی تحت عنوان «پیشگیری از بزهکاری و اخلال در نظم عمومی»^[۲] را تصویب کرد که شامل تعداد زیادی از اقدامات کاملاً عادی است که همگی به منظور مبارزه با بزهکاری اطفال می باشند. برخی از این تدابیر از پایان سال ۱۹۹۸ به اجرا گذارده شده اند در حالیکه سایر کشورها این تدابیر را از سال ۲۰۰۱، پس از آزمایش در چندین منطقه اجرا نمودند.

در هلند در سال ۱۹۹۴ است که دولت تصمیم گرفت که با این مسئله با از طریق طرحی مشتمل بر چندین قانون و تکیه ویژه بر لزوم همکاری میان تمام نهادهای موجود اجتماعی مقابله نماید.

ب) لوایح قانونی اسپانیا و سوئیس

لایحه قانونی اسپانیا در ۳ نوامبر ۱۹۹۸ به مجلس نمایندگان ارسال شد. هدف این لایحه نخست تغییر «سن مسئولیت کیفری» [۳] و «بزرگسالی کیفری» [۴] بود، لکن در نهایت شامل مجموعه ای از تدابیر قابل اجرا در خصوص اطفال بزهکار بود.

سوئیس، لایحه قانونی «وضع کیفری صغار» [۵] را تهیه کرده که در حال حاضر در شورای فدرال [۶] در حال بررسی است. این لایحه به سبب تمایزی که میان «حقوق کیفری بزرگسالان» «حقوق کیفری صغار» پیش بینی کرده است قابلیت تصویب تا چند ماه آینده نیست.

ج) اصلاحات پیش بینی شده در آلمان و بلژیک

پیش نویس لایحه قانونی بلژیک در دست تدوین است که در آن ضمانت اجراهای قابل اجرایی برای اطفال بزهکار تعریف شده است. در حال حاضر قانون ۱۹۸۵ «حمایت از اطفال» اجرا می شود لکن در پیش نویس جدید بیش از هر امر دیگری حمایت و بازپروری اجتماعی اطفال بزهکار هدف قرار گرفته است تا مجازات کردن اطفال بزهکار.

در آلمان آخرین اصلاح قانونی به سال ۱۹۹۰ برمی گردد؛ زمانی که اولین قانون اصلاح حقوق کیفری اطفال تصویب شد. از آن زمان تا کنون به سبب مواضع حزب لیبرال، هیچ قانونی منجر به تشدید این ضمانت اجراها نشده است. فرآیند اصلاحاتی که در سال ۱۹۹۰ متوقف شد قرار است در دوره مجلس مقننه کنونی از سر گرفته شود. در میان احزاب

راهیافته به پارلمان آلمان همگرایی وسیعی در خصوص لزوم اتخاذ «سیاستهای پیشگیرانه» و نیز «سیاست توسعه زیرساختهای اجتماعی و آموزشی» وجود دارد.

۲) تقریباً تمامی اصلاحات تصویب شده یا در حال تهیه، حاوی نکات مشترکی هستند.

گسترش ضمانت اجرای جدید، کوتاه کردن مدت زمان دادرسی و مشارکت همه نهادهای مربوطه در برنامه های محلی، اصول ویژه این اصلاحات را تشکیل می دهند.

الف) گسترش ضمانت اجرای جدید

تدابیری همچون جبران خسارت، تأدیه شخصی توسط صغیر، مشارکت در فعالیتهای عام المنفعه، اقدامات اجتماعی - تربیتی ... ضمانت اجرای جدیدی هستند که اغلب شامل اجبار اطفال بزهکار به انجام برخی کارها و مشاغل هستند.

«هلند» تنها کشوری است که این گونه جدید از ضمانت اجراها را بسیار گسترش داده است. در واقع، هلند، در تمام مراحل دادرسی کیفری این ضمانت اجرای جدید را اجرا کرده است.

- یک ماده از قانون کیفری مصوب ۱۹۹۴ به بزهکاران بی سابقه جرائم اطفال (بخصوص جرم تخریب اموال به شکل جزیی) اجازه می دهد که خطای خود را قبل از آغاز دادرسی کیفری جبران نمایند.

- ماده دیگری از قانون جزا به دادستان سلطنتی اجازه می دهد تا شرط «منع تعقیب» او را انجام یک کار معین قرار دهد.

- سومین ماده به قاضی اختیار جایگزین کردن مجازاتهای حبس و جریمه مالی را با مجازاتهای جایگزین معینی که احصاء شده اند (همچون فعالیتهای بدون مزد به نفع جامعه، جبران خسارات ناشی از جرم یا شرکت در یک دوره آموزشی) اعطا می کند.

(ب) کاهش مدت زمان دادرسی

این کاهش مدت مبتنی بر یک هدف صریح و روشن در اصلاحات انگلیسی و هلندی است. انگلیس از یک سو، مدت زمان مابین بازداشت و آغاز دادرسی و از سوی دیگر، مدت زمان لازم برای اعلام محکومیت را به نصف کاهش داده است. در هلند، وزیر دادگستری از دادسراها درخواست کرده است تا تمام تلاش خود را جهت کاهش مدت زمان میان ارتکاب جرم و پاسخ قضایی به کمتر از ۶ ماه به عمل آورند.

(ج) مشارکت همه نهادهای مرتبط با برنامه های محلی

علاوه بر اصلاحات انگلیس و هلند، این هدف در آلمان نیز بسیار مورد توجه قرار گرفته است. در این سه کشور، برنامه فراگیر و بومی مبارزه علیه بزهکاری اطفال، نهادهای اجتماعی دادگستری، پلیس و ادارات محلی را به مشارکت فراخوانده است.

در هلند، وزارت دادگستری یک چنین برنامه هایی را مورد توجه قرار داده است. وزارت دادگستری از سال ۱۹۹۵ بیش از دهها موافقتنامه با شهرهای بزرگ منعقد کرده است تا در ازاء کاهش بزهکاری اطفال در محدوده خود، کمکهای مالی متعددی در قالب اجازه توسعه زیرساختهای ورزشی و خدمات اجتماعی ارائه دهد. به علاوه وزارت دادگستری هلند از سال ۱۹۹۷ در تلاش است تا دادگستری محلی را در قالب تأسیس مراکز خدمات قضایی ویژه اطفال در محله های هر شهر برقرار نماید و خدمات چندمنظوره ای را جهت چاره جویی این مشکل ارائه نماید.

۳) قانون انگلیس و لایحه قانونی اسپانیا تنها مواردی هستند که مشتمل بر مقرراتی به منظور مسئول قلمداد کردن والدین می باشند.

قانون انگلیس (۱۹۹۸) ترتیب وظایف والدین را معین کرده است. این قانون علیه والدینی وضع شده که فرزندانشان از مدرسه فرار می کنند یا مرتکب جرم می شوند. این قانون تعهداتی را بر عهده والدین قرار داده است؛ تعهداتی همچون شرکت هفتگی در سمینارها، و یا نظارت دقیق بر فرزندان در طول ۳ ماه. اجرای این تعهدات توسط یک مددکار اجتماعی یا مأمور وزارت دادگستری بررسی و تأیید می شود.

لایحه قانونی اسپانیا شکل دیگری از مسئول قلمداد کردن والدین را پیش بینی می کند که عبارت است از: ایجاد مسئولیت مدنی برای والدینی که فرزندانشان در سنین کمتر از ۱۰ سال است، مرتکب جرم می شوند.

(۴) قانون انگلیس به واسطه شدت عمل بسیارش متمایز می شود.

همچنین قانون انگلیس از ۱۹۹۸ در جستجوی گسترش مقررات پیشگیرانه و آموزشی است. با این وجود دقت در جزئیات مفاد آن، به لحاظ شدت عمل بسیارش، مانع اصلاح در آن شده است. چند مثال می تواند بیانگر این موضوع باشد:

این قانون، در واقع موجب پیدایش محکومیت‌های جدید شده است. نمونه آشکار آن محکومیتی است که قابل اعمال علیه اطفال زیر ۱۰ سال به جهت اخلال در نظم عمومی یا تجاوز جنسی است. به علاوه می توان اطفال بزهکار از رفت و آمد به برخی مکانها، معاشرت با برخی افراد، و یا انجام برخی اعمال در طی مدت ۲ تا ۵ سال، به تناسب ماهیت جرم، منع نمود.

به علاوه، این قانون، امکان معافیت‌های قضایی را محدود کرده است. همچنین توبیخ [۷] و تحت الحفظ بودن [۸] که توسط افسران پلیس بر علیه صغاری که مرتکب جرائم کوچک

شده اند تعیین می شود، قابل تجدید در صورت تکرار جرم نیست؛ فلذا دادگاه مکلف است که طفل را حداقل به مجازات تعلیقی محکوم نماید.

همچنین قانون به ماموران پلیس اجازه داده است که رفتار صغار را در برخی شرایط مورد بررسی قرار دهد. ماموران پلیس می توانند تکالیف آموزشی و تحصیلی کودکان ۵ تا ۱۶ ساله را کنترل کنند. به این شکل که اگر مامور پلیس، صغیری را در یک مکان عمومی مشاهده کند و احتمال فرار از مدرسه دهد، می تواند طفل را به مدرسه بازگرداند. از سوی دیگر، در شهرهایی که مقررات «ممنوعیت خروج از منزل در ساعات خاص» حاکم است، اگر ماموران پلیس کودک کمتر از ۱۰ سالی را در یک مکان عمومی بدون مشایعت یک بزرگسال مشاهده کنند، می توانند او را به خانه والدینش یا به اداره پلیس منتقل کنند....

مقررات آلمان

آخرین اصلاح قانون به سال ۱۹۹۰ برمی گردد، هنگامی که نخستین قانون حقوق جزای اختصاصی مربوط به صغار تصویب شده بود. در آن دوره، همه گروههای سیاسی، در راستای سیاستهای پیشین، موافق اولویت اقدامات آموزشی بودند؛ به همین دلیل به داسرا و قضات اجازه دادند که به اشکال غیر رسمی، همچون منع تعقیب یا موقوفی تعقیب، توجه کنند و علاوه بر آن مدت مجازات سالب آزادی را کاهش دهند.

علیرغم درخواست پارلمان آلمان (در سال ۱۹۹۰) از دولت، مبنی بر ارائه دومین لایحه قانونی، و نیز فعالیت های گسترده حقوقدانان متخصص حقوق کیفری اطفال، و به رغم طرحهای پارلمانی متعدد که به تشدید مجازات ها گرایش داشت، هیچگونه اصلاحی به عمل نیامد. علت عمده آنرا می توان مخالفت حزب حاکم لیبرال دانست.

پیشنادهای مطرح و قابل توجه، عبارت بودند از:

- حذف حق انتخاب جوانان ۱۸ تا ۲۱ سال نسبت به محاکمه طبق قانون کیفری اطفال؛
- افزایش زمان حداکثر مجازات حبس اطفال، از ۱۰ سال به ۱۵ سال؛
- محدود کردن موارد معافیت قضایی از مجازاتهای کیفری؛
- برقراری حبس پیشگیرانه برای نوجوانان کمتر از ۱۶ سال؛
- کاهش سن عدم مسئولیت کیفری از ۱۴ به ۱۲ سال؛

با آنکه پیش بینی شده بود که اصلاحات متوقف شده در ۱۹۹۰ از سر گرفته شود، با وجود پارلمان فعلی، هیچ تغییری در کوتاه مدت، رخ نخواهد داد. در میان احزاب سیاسی فعلی پارلمان آلمان، یک اجماع فزاینده در خصوص لزوم اتخاذ سیاست پیشگیرانه، توسعه زیر ساختهای اجتماعی- آموزشی از آغاز سالهای ۱۹۹۰ وجود دارد.

از آغاز سالهای ۱۹۹۰، برنامه های محلی متعددی با مشارکت تمامی نهادهای مربوطه (همچون مددکاران اجتماعی، مربیان ورزشی، نمایندگان مجلس، دادگستری، پلیس و ...) مورد توجه قرار گرفته اند. این برنامه ها اغلب مربوط به ایالتهای آلمان شرقی سابق هستند که از بیکاری و تزلزل ساختارهای اجتماعی و خانوادگی رنج می برند.

مقررات انگلستان و ولز

در مواجهه با افزایش بزهکاری اطفال، جک استراو، وزیر کشور وقت، در ژوئیه ۱۹۹۷ گروه کاری «دادگستری ویژه صغار» [۹] را تشکیل داد که منجر به پیشنهاد قانون پیشگیری از بزهکاری و اخلال در نظم عمومی [۱۰] ۱۹۹۸ گردید. این قانون که اماره عدم مسئولیت نوجوانان ۱۰ تا ۱۴ ساله را ملغی کرد، اهداف ذیل را دنبال می کرد:

- کوتاه کردن مدت زمان دادرسی مجرمین صغیر؛
- گسترش تدابیر جدید، پیشگیرانه، تربیتی - آموزشی و سرکوب گر؛
- ایجاد محکومیتهای جدید برای جرایم اخلال در نظم عمومی، جرایم جنسی و اعتیاد، و نیز تشدید مجازات برای تجاوز به شخصیت نژادی؛
- ایجاد مسئولیت برای والدین؛
- گسترش همکاری میان مؤسسات مرتبط (پلیس، دادگستری، مقامات محلی، ...)

برخی تدابیر از پایان سال ۱۹۹۸ به اجرا گذاشته شده اند (همکاری میان نهادهای محلی، محکومیت برای جرایم جنسی و تجاوز به شخصیت نژادی، منع تردد برای صغار کمتر از ۱۰ سال، کنترل وظایف تحصیلی، ...). سایر تدابیر از سال ۱۹۹۹ به اجرا درآمدند. گونه دیگری از تدابیر هم در سال ۲۰۰۰ / ۲۰۰۱ بعد از آزمایش در مناطق نمونه به اجرا درآمدند.

I. کاهش مدت دادرسی

قانون مذکور، مدت زمان میان بازداشت و آغاز دادرسی، و نیز میان ایراد اتهام و محکومیت بزهارصغیر را تا نصف کاهش داده است.

پیش از این، هنگامی که مهلت پیش بینی شده در قانون تعقیب جرایم [۱۱] (۱۹۹۵) رعایت نمی شد مجرم تبرئه می گردید. برای جلوگیری از تبرئه ناشی از گذشت مهلت، قانون جدید متغیر بودن این مهلتها را به تناسب شدت جرم، و نیز امکان به تعویق انداختن جلسه دادرسی را پذیرفته است. این تدابیر از تابستان ۱۹۹۹ لازم الاجرا شدند.

II. گسترش تدابیر جدید

(۱) پیشگیری

(الف) منع خروج از خانه در ساعات خاص یا از ساعات خاصی به بعد

یکی از تدابیر اصلی پیشگیرانه، امکان ایجاد موقت مقررات منع آمد و شد در برخی ساعات، در برخی محله هاست. این تدابیر (که از ۳۰ سپتامبر ۱۹۹۸ در حال اجراست) به صغار زیر ۱۰ سالی که مابین ساعت ۲۱ تا ۶ صبح، بدون همراهی والدین، یا یک فرد بزرگسال (حداقل ۱۸ ساله) در اماکن عمومی مشاهده شوند مربوط می شود. می توان این مقررات را به تناسب سن اطفال، در زمان بندیهای متفاوت، اجرا کرد.

مقامات محلی می بایست درخواست خود را مبنی بر اعمال منع خروج از منزل جهت تأیید، به وزیر کشور تقدیم نمایند. منع خروج از منزل نمی تواند در یک دوره برای بیش از ۹۰ روز اعمال گردد. هنگامی که طفل زیر ۱۰ سال این مقررات را رعایت نکند، ماموران پلیس می بایست او را به خانه والدین و در صورت غیبت والدین، به اداره پلیس هدایت کنند. مقامات محلی می بایست از این جرم مطلع شوند تا دستور تحقیق توسط سازمانهای خدمات اجتماعی را صادر نمایند.

(ب) نظارت بر وظایف تحصیلی

اطفال ۵ تا ۱۶ ساله موظف به یک حضور در مؤسسات آموزشی هستند و به همین دلیل حق غیبت در ساعات درسی ندارند، مگر آنکه دارای اجازه نامه از مدرسه باشند. هنگامی که مامور پلیس در یک مکان عمومی، مرکز تجاری یا یک فروشگاه در حین ساعت درسی، با یک طفل مواجه شود و مامور دلایل کافی مبنی بر احتمال فرار از مدرسه در

دست داشته باشد، پلیس می تواند او را به مدرسه و یا به محل تعیین شده توسط مسئول محلی آموزشی بازگرداند.

(۲) مجازاتهای جایگزین حبس

(الف) توبیخ و مراقبت

مجازاتهای جایگزین حبس در خصوص صغار متناسب با اهمیت جرمی که آنها مرتکب شده اند اعمال می گردند:

- توبیخ در صورتی اعمال می شود که یک جرم کم اهمیت برای اولین بار واقع می شود؛

- تحت مراقبت بودن برای ارتکاب جرایم مهمتر، و یا برای نوجوانان دارای سابقه توبیخ،

و یا پس از گذشت ۲ سال از «تحت مراقبت بودن» مامور پلیس احتمال ارتکاب مجدد

جرم بدهد.

توبیخ و مراقبت به وسیله اداره پلیس تعیین می شوند. چنانچه صغیر کمتر از ۱۷ سال سن

داشت، حضور یک بزرگسال ضروری است. این بزرگسال می تواند یکی از والدین یا قیم

یا حتی یک مددکار اجتماعی یا نماینده مؤسسه خیریه (اگر که طفل به چنین مؤسساتی

سپرده شده باشد) باشد.

افسر پلیس، به خود طفل (چنانچه طفل بیش از ۱۷ سال داشته باشد) یا به همراه بزرگسال طفل (اگر طفل کمتر از ۱۷ سال باشد)، نتایج ناشی از توییح یا مراقبت را به طور کاملاً شفاف توضیح می دهد.

پس از رهایی از «مراقبت»، اداره پلیس می تواند در صورت احساس نیاز به بازپروری اجتماعی و یا اتخاذ برنامه پیشگیری از تکرار جرم، طفل را به گروههای مسوول اطفال بزهکار بسپارد.

هنگامی که یک نوجوان مرتکب یک جرم جدیدی در مهلت ۲ سال شود، یا مرتکب جرم مهمی شود قابل مجازات با توییح یا مراقبت نیست، دادگاه نمی تواند او را از مجازات معاف نماید. دادگاه می بایست او را به حداقل یک مجازات همراه با تعلیق محکوم نماید.

ب) حکم به جبران خسارات

هدف از قرارهای جبران خسارات، آگاه ساختن کودک بزهکار از نتایج اعمال خود است. چنین قراری عبارت است از محکوم کردن کودک به انجام جبران به نفع قربانی جرم (در صورت موافقت قربانی)، یا به نفع جامعه.

دادگاه برای صدور قرار جبران خسارات، می بایست گزارش مامور پروبیشن (تعلیق مراقبتی)، یا مددکار اجتماعی و یا یکی از اعضای گروه نگهدارنده اطفال بزهدکار را مورد بررسی قرار دهد و سپس با توجه اوضاع و احوال، کار مطلوب برای جبران خسارات و یا مورد نظر بزهدیده، تعیین می گردد. دادگاه بایست صریحا، طفل را از نتایج قرار و تعهدات ناشی از آن، و نیز عواقب عدم پایبندی به آن آگاه سازد.

این مجازات می بایست متناسب با بزه باشد لکن نمی تواند از ۲۴ ساعت تجاوز کند. و می بایست ظرف مدت ۳ ماه از صدور قرار به اتمام رسد. قرار همچنین می تواند مشتمل بر الزام به فرستادن «نامه عذرخواهی» به بزهدیده باشد. اجرای این مجازات توسط یک مامور پروبیشن، یا مددکار اجتماعی و یا یک عضو گروه نگهدارنده اطفال بزهدکار مورد بررسی قرار می گیرد.

ج) مجازاتهای عام المنفعه

کارهای عام المنفعه جزء برنامه ای هستند که هدف آن جلوگیری از تکرار جرم و تسهیل بازپروری اجتماعی است. این مجازات ۳ ماه به طول می انجامد و شامل الزامات (شرکت در برخی فعالیتهای، حضور در برخی اماکن و در ساعات خاص)، و ممنوعیتهای (عدم تردد به برخی محلها) است. اگر بزه دیده موافقت نماید، بزهدکار می تواند فعالیتهای جبران کننده به نفع بزهدیده انجام دهد. در طی مدت مجازات، صغیر تحت نظارت یک مامور

پرویشن، یک مددکار اجتماعی یا یک عضو گروه نگهدارنده از اطفال بزهکار قرار می گیرد.

پیش از اعمال مجازات خدمات عام المنفعه، دادگاه می بایست از ارتباط میان کار تعیین شده و اوضاع ارتکاب جرم اطلاع حاصل کند و آنرا به اطلاع کودک نیز برساند (جهت درک علت این کار اجباری).

دادگاه می بایست تاریخ حضور بعدی طفل در دادگاه را، (که برای حداکثر ۲۱ روزه پس از تعیین مجازات مقرر می شود) تعیین نماید و از شخصی که نظارت بر طفل را بر عهده گرفته، می خواهد که در این تاریخ گزارشی در خصوص اجرای مجازات مذکور و تغییرات لازم احتمالی ارائه نماید. پس از ارائه این گزارش، دادگاه می تواند مجازاتهای مقرر را تغییر دهد.

(۳) اقدامات تربیتی

قرارهای مساعد به تربیت صغار توجه به مراقبت، حمایت و پشتیبانی آنها را هدف قرار داده است تا از خطر ارتکاب جرم و یا تکرار آن جلوگیری نماید. در موارد ذیل دادگاه زمانی حکم صادر می کند که کودک کمتر از ۱۰ سال سن داشته باشد:

- ارتکاب جرمی که اگر بیش از ۱۰ سال می داشت مجازات می شد؛

- یا خطر پیوستن به فعالیتهای مجرمانه؛

- یا عدم رعایت مقررات منع رفت و آمد؛

- یا ارتکاب اعمالی جهت به ستوه آوردن یا به وحشت انداختن اشخاص خارج از محیط خانوادگی.

مدت این قرارها نمی تواند به طور کلی بیش از ۳ ماه باشد اما در موارد استثنایی قابل تمدید تا یک سال است. طفل در این صورت تحت نظارت یک مددکار اجتماعی یا یک عضو گروه متولی نگهداری از اطفال بزهکار قرار داده می شود. پیش از صدور این قرار دادگاه می بایست محیط اجتماعی کودک را مورد توجه قرار دهد و نتایج احتمالی چنین حکمی را مورد توجه قرار دهد. همچنین دادگاه می بایست به والدین یا به قیم طفل، با بیانی ساده، تکالیف مندرج در قرار، و نتایج آنرا توضیح داده، و آنها را از عواقب احتمالی عدم رعایت این شروط مطلع سازد.

(۴) تدابیر سرکوب کننده (بازدارنده جلوگیری کننده)

(الف) مجازات آموزش اجباری در محیط بسته

این مجازات عبارتست از یک مجازات جدید حبس برای اطفال بزهکار تکرار کننده جرم دارای ۱۰ تا ۱۷ سال، که مدت آن نمی تواند از ۲۴ ماه تجاوز و یا کمتر از ۴ ماه باشد. طفل مدت مجازات به صورت نیمه وقت سپری می کند (در یک مرکز کارآموزی اجتماعی، موسسه ویژه اطفال، مرکز نگهداری محلی، ...).

در طی این مدت، طفل تحت تعلیم قرار می گیرد. پس از این مدت، طفل، تحت نظارت یک مامور پروبیشن، یا یک مددکار اجتماعی و یا یک عضو از گروه نگهدارنده اطفال بزهکار آزاد می شود. این آزادی می تواند متناسب با پیشرفتهای حاصله و مدت مجازات، آزادی همراه با نظارت را یک یا دو ماه جلو بیاندازد.

(ب) آزادی مشروط برای مجازاتهای کوتاه با حمل الزامی دستبند الکترونیکی

نوجوانان بالای ۱۸ سال که به مجازات حبس کوتاه مدت محکوم شده اند، می توانند از آزادی مشروط همراه با حمل الزامی دستبند الکترونیکی بهره مند شوند. بر این اساس، امکان اطلاع از ساعات و مکانهای رفت و آمد آنان فراهم می گردد.

با توجه به رشد چشمگیر بزهکاری اطفال و اهمیت برخی از جرائم، دولت تاسیس پنج زندان جدید برای کودکان را در دستور کار قرار داده است که اولین آنها در ماه آوریل ۱۹۹۸ در Medway در Kent افتتاح شد. این ساختمانها مختص اطفال ۱۲ تا ۱۴ ساله ای

است دارای حالات خطرناک و غیر قابل تربیت هستند. هزینه این مراکز تحت نظارت بسیار گران است: سالانه حدود یک میلیون و دویست هزار فرانک فرانسه در مقابل ۱۷۳ هزار فرانک در یک مرکز اصلاح سنتی برای هر طفل.

III. ایجاد محکومیت‌های جدید

(۱) اخلال در نظم عمومی و خشونت‌های جنسی

هنگامی که صغیر با ۱۰ سال سن یا بیشتر مرتکب تجاوز یا مزاحمت نسبت به شخصی خارج از خانواده اش می شود، پلیس یا مقامات محلی می توانند از دادگاه بخواهند که نسبت به صغیر و احتمالاً نسبت به اعضای از خانواده که همچنین مرتکب این جرم شده اند، قراری مبنی بر ممنوعیت از انجام برخی اعمال صادر کند و آنها را از معاشرت با برخی افراد یا رفت و آمد به برخی اماکن منع نماید. مدت این قرار نمی تواند از ۲ سال تجاوز نماید. اگر جرم ارتكابی مزاحمت یا تجاوز جنسی باشد، مدت قرار تا ۵ سال قابل اعمال است. عدم رعایت این تدابیر می تواند منجر به کیفر حبس تا حداکثر ۵ سال گردد.

(۲) اعتیاد

برای معتادان بالای ۱۶ سال می توان حکم به طول درمان مشخص، برای یک دوره از ۶ ماه تا ۳ سال داد. این حکم مشتمل است بر معالجه ترک اعتیاد و یا طی یک دوره درمان. اداره پرویشن مسوول اجرا و پیگیری این دوره های درمانی است.

(۳) خشونت به سبب خصائص نژادی

آمار خشونتهای علیه خصیصه نژادی به شکل قابل توجهی در طی چند سال افزایش یافته است. از همین رو دولت مصمم شده است تا این جرائم ویژه به شکل شدت یافته ای مبارزه نماید و برای آن ضمانت اجرای حبس از ۲ تا ۴ سال که اغلب با یک جریمه جزای نقدی نیز همراه است پیش بینی شده است.

IV. مسؤل قلمداد کردن والدین

قانون مربوط به والدین (مصوب ۱۹۹۸) بدنبال آن است تا با یادآوری مسئولیت والدین کودکان بزهکار و واداشتن آنان به انجام وظایف خود در قبال فرزندان از طریق برخی دستورات، موجبات جلوگیری از تکرار جرم کودکان را فراهم آورد. دوره اجرای این دستورات نمی تواند بیش از یک سال باشد.

دادگاه می تواند این فرمان را تنها نسبت به والدین فرزندان کمتر از ۱۶ سال که از مدرسه متواری شده اند؛ یا مرتکب جرم شده اند؛ یا در رابطه با اعمال ضد اجتماعی یا خشونت

جنسی مجرم شناخته شده اند؛ صادر نماید. امکان صدور یک چنین فرمانی برای کودکان ۱۶ تا ۱۷ سال نیز وجود دارد.

بر اساس این فرمان والدین موظف به اعمال ذیل می گردند:

- حضور در جلسات هفتگی (به مدت سه ماه) جهت آگاهی از وظایف والدین در قبال اطفال؛

- مراقبت از کودک خود (جلب اطمینان نسبت به عدم فرار کودک از مدرسه، عدم معاشرت با برخی افراد و برخی اماکن که مؤثر در ارتکاب جرم اند).

اجرای این تکالیف توسط یک مامور پرویشن (تعلیق مراقبتی)، یا یک مددکار اجتماعی و یا یک عضو گروه عهده دار نگهداری از اطفال بزهکار کنترل می شود. چنانچه طفل کمتر از ۱۶ سال داشته باشد، دادگاه می بایست قبل از صدور این دستورات، تحقیقات لازم انجام داده و به شرایط خانوادگی بزهکار توجه کند.

همچنین دادگاه می بایست صریحا نتایج اقدام خود را به والدین تفهیم نماید و تغییرات احتمالی در این دستورات را در صورت عدم رعایت آن یادآور شود. در صورت کوتاهی والدین نسبت به تکالیف خود، بدون ارائه دلیل قابل قبول، می توان آنان را به پرداخت تا ۱،۰۰۰ پوند (حدود ۱۰،۰۰۰ فرانک) جریمه محکوم کرد.

۷. همکاری تمامی نهادهای مرتبط

در هر منطقه، مقامات محلی و نهادهای خدمات اجتماعی (همانند پلیس، مقامات پروبیشن، و مقامات مربوط به بهداشت عمومی) می بایست برای تهیه برنامه ای محلی جهت مقابله با بزهکاری و خشونت همکاری نمایند. این برنامه در مقیاس محلی می تواند شامل تهیه بیان کلی از انواع جرائم ارتكابی و اهمیت آنها، تجزیه و تحلیل نتایج آن، و جلب نظر شهروندان ساکن منطقه گردد. پیشنهادهایی که برای یک دوره زمانی سه ساله ارائه می شود، می بایست بر پایه همین نظرات صورت گیرد.

مقامات و پلیس محلی می بایست سند مربوط به تمام مراحل فرایند را منتشر کرده و اهداف کوتاه و بلند مدت خود را به اطلاع شهروندان برسانند.

مقررات بلژیک

در حال حاضر، مجازاتهای قابل اجرا علیه بزهکاران خردسال، بر اساس قانون «حمایت از اطفال» (۸ آوریل ۱۹۸۵) مشخص شده اند. هدف این قانون بیشتر بازپروری اطفال بزهکار است تا مجازات آنها.

به دلیل رشد قابل توجه بزهکاری در بلژیک و رضایت بخش نبودن اوضاع کنونی، موجب ارائه پیشنهادهایی مبنی بر اصلاح این قانون شده است. تدابیر پیش بینی شده می بایست

مبتنی بر واکنش اجتماعی بهتر و مناسب تر با آثار بزهکاری اطفال باشد. پیش نویس در حال تهیه توسط وزارت دادگستری بدنبال جایگزینی مدل «حمایتی» که هدف اولیه اش خود طفل است، با مدل «ضمانت اجرایی کیفری به عنوان واکنش قضایی علیه بزهکاری اطفال» است. این مدل مجازات بدنبال ایجاد مسئولیت برای طفل، تقویت و استوار کردن جایگاه اجتماعی او، و ترمیم خسارات وارده بر بزه دیده است.

این اصلاحات در چارچوب اصلاح ساختار قضایی کشور در حال انجام است.

مقررات اسپانیا

لایحه «قانون دادگستری اطفال» در ۳ نوامبر ۱۹۹۸ به مجلس نمایندگان تقدیم شد. این تغییرات بر اساس ماده ۱۹ قانون مجازات جدید (۱۹۹۵) مبنی بر تهیه و تصویب مواد مسئولیت کیفری اطفال انجام شد.

همچنین این لایحه قانونی مجموعه ای از اقدامات قابل اعمال علیه اطفال بزهکار را پیش بینی نموده است. این لایحه، مصلحت صغیر را مورد توجه قرار داده و مسئولیت همزمان والدین را در امور مدنی برسمیت شناخته است. متن ذیل به دنبال تحلیل این مقررات پیشنهادی است.

I. توسعه اقدامات نوین

این تدابیر که به تناسب شدت جرم ارتكابی، سن طفل بزهكار، شخصیت و رشد فكري او، تعیین می شوند، می تواند شامل اقداماتی چون مجازاتهای جانشین حبس، مجازات سالب آزادی و اقدامات ترمیمی نسبت به خسارات باشد.

این تدابیر علاوه بر اطفال ۱۳ تا ۱۸ سال، قابل اجرا علیه جوانان ۱۸ تا ۲۱ سال نیز می باشد؛ مشروط بر آنکه جرم ارتكابی، از جمله جرایم شدید نبوده باشد.

(۱) مجازاتهای جایگزین حبس

(الف) ضبط گواهینامه رانندگی موتورسیکلت یا سایر وسایل نقلیه موتوری

ضبط یا ممنوعیت کسب مجوز شکار یا گواهینامه رانندگی وسایل نقلیه موتوری، و یا ممنوعیت استفاده از اسلحه، می تواند به عنوان مجازات فرعی اعمال شود؛ مشروط بر اینکه جرم ارتكاب یافته به وسیله یکی از وسائل مزبور صورت پذیرفته باشد.

(ب) توبیخ

بر این اساس، قاضی به شیوه ای ملموس و واضح، نتایج سوء جرم ارتكابی را به طفل بزهكار توضیح می دهد و از او می خواهد تا دیگر مرتکب تکرار جرم نشود.

(ج) انجام فعالیتهای آموزشی - اجتماعی

این اقدام بدنبال تسهیل فرایند اجتماعی شدن طفل بزهکار است. در این روش، طفل بزهکار مکلف است تا در برنامه ای که قبلاً طراحی شده و یا به طور ویژه برای هر طفل بزهکار توسط صاحبان مشاغل تهیه شده است، مشارکت نماید.

(د) کارهای عام المنفعه

طفل می بایست به طور رایگان کارهایی را به نفع جامعه یا به نفع اشخاص نیازمند و سالمندان انجام دهد. مدت زمان این فعالیت های به تناسب شدت جرم از ۵۰ تا ۲۰۰ ساعت در نوسان خواهد بود.

(ه) نگهداری در یک خانواده پذیرا یا یک گروه آموزشی

طفل نزد یک خانواده داوطلب یا یک گروه آموزشی که نقش آن جامعه پذیر کردن طفل است سپرده می شود. مدت زمان این نگهداری توسط قاضی تعیین می شود.

(و) آزادی تحت مراقبت ساده

طفل در محیط پیرامونی والدین، قیم یا مراقب خود باقی می ماند، لکن می بایست توسط کارورز (صاحب حرفه)، یا هر شخص ناظر دیگری، پیگیری دوره آموزشی، حضور در محل کار و نیز عدم ارتکاب مجدد جرم، تضمین گردد.

(ز) آزادی تحت مراقبت شدید

طفل می بایست با دقت بسیار، فعالیتهای اجتماعی-آموزشی که به تناسب شخصیت او تهیه شده است را تحت نظارت کارورز، رعایت کند. این نوع اقدام می تواند همراه با یک یا چند الزام (همچون رفت و آمد به مدرسه، پیگیری یک برنامه آموزشی خاص، اقامت در یک محل مشخص) یا ممنوعیت (از قبیل رفتن به برخی مکانها، غیبت از محل اقامت بدون اجازه قبلی) همراه شود.

(ح) الزام آخر هفته

طفل می بایست الزاما از جمعه شب تا یکشنبه شب در اقامتگاه خود باقی بماند. او حق غیبت از این محل را جز برای انجام فعالیتهای اجتماعی-آموزشی که توسط قاضی برای جرائم مهم تعیین شده، ندارد. مدت زمان این ضمانت اجرا برای جرائم کوچک حداکثر ۴ هفته و برای جرائم شدید می تواند به ۶ هفته نیز برسد.

(ط) حضور در یک مرکز روزانه

طفل در عین سکونت در محیط زندگی خود، می بایست بخش قابل توجهی از روز را در یک مرکز روزانه فعالیتهای اجتماعی-آموزشی (که فقدان محیط خانوادگی را جبران می کند)، سپری نماید.

(ی) درمان سیار

این اقدام به اطفال نیازمند به درمان پزشکی، به خصوص برای درمان و ترک اعتیاد در نظر گرفته شده است.

(۲) مجازاتهای سالب آزادی

(الف) بستری کردن جهت درمان

اطفال معتاد به الکل یا مواد مخدر، و یا دارای اختلالات روانی، و همچنین اطفالی امکان بهره مندی از درمان سیار برای آنها وجود ندارد، جهت طی مراحل درمانی، در یک مرکز تخصصی بستری می شود.

(ب) نگهداری تحت سیستم باز

بزهکاری که در مراکز ویژه اطفال نگهداری می شود، می بایست تعهدات آموزشی خود را (مدرسه رفتن، دنبال کردن آموزش حرفه ای، ..) به شکل مطلوبی به انجام رساند.

(ج) نگهداری تحت سیستم نیمه باز

بزهکار در مرکز ویژه اطفال نگهداری می شود و هر بار، در صورت نیاز، خارج از این مرکز اقدامات الزام شده به وی را در راستای طرح آموزشی خود انجام می دهد.

(د) نگهداری تحت سیستم بسته

در این سیستم، کودک بزهکار در همان مرکز نگهداری خود به برنامه های آموزشی خود می پردازد. این اقدام تنها در خصوص اطفالی که مرتکب جرایم خشونت یا ارباب آمیز شده اند، قابل اعمال است.

این نگهداری، نمی تواند از ۲ سال برای اطفال کمتر از ۱۶ سال تجاوز کند؛ لکن می تواند برای اطفال بزرگتر از ۱۷ سال تا ۵ سال تعیین شود. پس از آزادی نیز، بزهکار می بایست یک دوره آزادی تحت مراقبت را نیز پشت سر بگذارد.

(۳) اقدامات ترمیمی

چنانچه صغیر با بزه دیده به توافق برسد که خسارات وارده را جبران کند، یا متعهد شود که در یک دوره آموزش فنی حرفه ای مشارکت فعال داشته باشد، توقیف وی متوقف می گردد.

این توافق تنها زمانی موجب موقوفی تعقیب می شود که صغیر نسبت به خسارات وارده به بزه دیده عذرخواهی کرده باشد و او نیز عذرخواهی او را پذیرفته باشد.

به علاوه می بایست فعالیتهایی به نفع زیان دیده یا به نفع جامعه به اجرا در آورد. نتیجه چنین توافقی می تواند پایان دادن به اقدامات اعمال شده علیه صغیر باشد. این روش برای مرتکبین جرایم خشونت آمیز یا ارباب انگیز قابل اعمال نیست.

II. مسؤول دانستن والدین

چنانچه طفل کوچکتر از ۱۰ سال مرتکب جرمی گردد، والدین، قیم، یا متولیان نگهداری وی نیز همزمان مسؤول خسارات وارده خواهند بود. این افراد، می بایست بر اساس ضوابط مسؤولیت مدنی، نسبت به جبران کلیه خسارات وارده از سوی مولی علیه خود اقدام لازم به عمل آورند.

مقررات هلند

به سبب نگرانیهایی که نسبت به رشد بزهکاری اطفال به وجود آمد، دولت هلند در سال ۱۹۹۳، کمیسیون «مونتفرانس» [۱۲] را موظف کرد تا توصیه های لازم را در این زمینه پیشنهاد کند. این توصیه ها از ابتدای سال ۱۹۹۴ توسط دولت چپ میانه رو هلند مورد بررسی قرار گرفت.

اقدامات پیشنهادی جدید، به طور ویژه ای متمایل بودند به:

- اختصار مدت دادرسی مربوط به اطفال بزهکار؛
- عنایت ویژه به ضمانت اجرای جدید، که دارای دو خصلت تنبیهی و آموزشی هستند؛
- پیش بینی اقدامات اختصاصی برای اقلیتهای نژادی؛
- نزدیک کردن نظام رسیدگی به شهروندان؛

- توسعه همکاریهای میان تمام نهادهای مربوطه (پلیس، دادگستری، انجمنهای محلی، ...)

در آوریل ۱۹۹۸، گزارش مربوط به ارزیابی اصلاحات مطابق با نتایج کمیسیون مذکور

منتشر شد. این گزارش، بر اهمیت و تقویت «نقش عوامل محلی» جهت تعیین اهداف عینی

و محسوس خود تاکید کرد.

I. کاهش مدت دادرسی

وزیر دادگستری وقت، از دادسراها خواست تا تمام تلاش خود را جهت کاهش مدت

دادرسی به حداکثر شش ماه (از حین ارتکاب جرم تا نتیجه نهایی) مبذول دارند.

II. توسعه اقدامات جدید

ضمانت اجرای جدید، عمدتاً مبتنی بر الزام اطفال بزهکار به انجام برخی فعالیتهاست.

معهدا، اقدامات مزبور این قابلیت را دارند تا به اشکال ذیل، در هر مرحله از دادرسی

کیفری به مورد اجرا گذاشته شوند:

- برنامه «هالت» [۱۳] به «مجرمین بی سابقه» [۱۴] این امکان را می دهد تا نسبت به جبران

تقصیر خود قبل از شروع دادرسی کیفری اقدام کنند؛

- دادستان سلطنتی [۱۵] می تواند در مقابل عدم تعقیب کیفری، انجام برخی فعالیت ها را

مطالبه کند؛

- قاضی می تواند بر اساس پیشنهاد طفل بزهکار، از مجازاتهای جایگزین به جای مجازات

اصلی استفاده کند؛

طی چند سال پس از اجرای این برنامه، میزان بکارگیری مجازاتهای جدید رشد

چشمگیری داشت؛ همچنانکه ارقام زیر - که توسط وزارت دادگستری هلند تهیه شده

است - شاهد بر این مدعاست:

سال ۱۹۹۰ ۲,۷۷۶ مورد

سال ۱۹۹۱ ۲,۶۶۶

سال ۱۹۹۲ ۳,۲۴۸

سال ۱۹۹۳ ۳,۵۹۴

سال ۱۹۹۴ ۳,۹۳۲

سال ۱۹۹۵ ۴,۳۶۶

سال ۱۹۹۶ ۶,۴۵۲

(۱) برنامه هالت (ضمانت اجراهای جایگزین)

الف) بنیان قضایی

ماده 77e از فصل هشتم قانون کیفری هلند، مربوط به مقررات ویژه قابل اعمال بر اطفال

۱۲ تا ۱۸ سال (مصوب ۱۹۹۴ و لازم الاجرا از ۱۹۹۵)، این اجازه را به اطفال بزهکاری

سابقه می دهد تا مبادرت به جبران برخی خسارات ناشی از جرم، خارج از نظام دادرسی

کیفری به معنی مضیق آن، نمایند. این برنامه قبل از هر چیز به دنبال این است تا به طفل

بزهکار «احترام به مالکیت و نظم عمومی» را بیاموزد.

این ماده بیان می دارد که:

۱. «مأمور پلیس قضایی تعیین شده توسط دادستان سلطنتی برای این منظور می تواند، پس

از موافقت دادستان سلطنتی، مشارکت در یک فعالیت (پروژه) را به متهم پیشنهاد کند. این

مشارکت مانع از ارسال صورتجلسه پرونده به دادستان سلطنتی خواهد شد. جرایم کیفری

که قابل رسیدگی به این شکل هستند، متعاقباً طی یک بخشنامه اداری تعیین می شوند.

۲. چنانچه پیشنهاد مذکور در بند اول ارائه شد، مأمور پلیس قضایی موظف است که متهم

را نسبت به عدم الزام وی به مشارکت در این فعالیت، و نیز نتایج احتمالی مترتب بر عدم

مشارکت مطلع سازد. این پیشنهاد، آگاهی های مرتبط با آن، و اطلاع از نتایج احتمالی،

حتی الامکان به صورت کتبی به متهم ابلاغ خواهد شد.

۳. دادستان سلطنتی رهنمودهای کلی خود، درباره نحوه اجرای مقررات مندرج در بند اول ارائه خواهد کرد. این رهنمودها در هر حال شامل موارد زیر خواهد بود:

الف) فعالیتها و نیز جرایم کیفری که، حسب ماهیت این فعالیتها، برای اجرای این مقررات در نظر گرفته می شود؛

ب) مدت زمان فعالیت، که به تناسب ماهیت جرم و فعالیت (پروژه) تعیین می شود؛

ج) و چگونگی تحصیل موافقت دادستان سلطنتی در موارد ضروری.

۴. دوره این فعالیتها در هر مورد از ۲۰ ساعت فراتر نمی رود.

۵. چنانچه مأمور پلیس قضایی مذکور در بند اول، مشارکت متهم در فعالیت تعیین شده را رضایت بخش ارزیابی کند، دادستان سلطنتی و متهم را از آن مطلع خواهد ساخت. این اعلام، تابع مقررات عمومی است و با رعایت مقررات ماده ۱۲k قانون آیین دادرسی کیفری صورت خواهد گرفت. [۱۶] در این صورت، حکم به مجازات حسب مشارکت صورت گرفته، تعیین خواهد شد.»

جرایم مورد نظر در ماده ۷۷e، که قابلیت اعمال این مقررات را دارند، در یک آیین نامه مجزا در سال ۱۹۹۵ مشخص شده اند. این جرایم عبارتند از:

- تخریب اموال عمومی [۱۷]؛ به این شرط که کل خسارت وارده، از ۷,۵۰۰ فلورین تجاوز نکند و یا اینکه ضرر وارد شده توسط هر فرد از ۱,۵۰۰ فلورین فراتر نرود.

- سایر جرایم علیه اموال (سرقت، اختفاء مال مسروقه، ...)؛ در صورتی که ارزش مال مورد جرم، از ۲۵۰ فلورین تجاوز نکند.

ب) اجرای برنامه

هنگامیکه یک طفل توسط پلیس به سبب ارتکاب یکی از جرایم فوق توقیف می شود، به دفتر برنامه «هالت» مستقر در آن بخش فرستاده می شود؛ و یا اینکه به او پیشنهاد می شود تا

مستقیماً اقدام به جبران خطای خود پردازد. به همین جهت، او می تواند اقدام به فعالیتهای

ساده ای مرتبط با رفتار مجرمانه خود کند (مانند تمیز کردن دیوار پس از دیوارنویسی بر

روی آن) و یا خساراتی که ایجاد کرده است را جبران کند (همانند اینکه چند ساعت در

مغازه ای که از آن سرقت کرده است کار کند). چنانچه طفل، این پیشنهاد را بپذیرد، باید

موافقت خود را کتبا اعلام کند. چنانچه طفل، کمتر از ۱۶ سال داشته باشد والدین او نیز

موظف به امضای این موافقتنامه هستند. این فعالیتهای در طی اوقات فراغت طفل بزهکار

انجام می شود (تعطیلات و روزهای پایان هفته). چنانچه موافقتنامه مزبور، توسط بزهکار

رعایت شود، علاوه بر عدم اجرای مجازات، در سابقه قضایی نیز درج نخواهد شد. در غیر

این صورت، گزارش پلیس به دادستان ارسال خواهد شد که می تواند منجر به تعقیب وی شود.

ج) نتایج برنامه

غالب اطفالی که موافقتنامه «هالت» را امضاء کرده اند، به طور میانگین پانزده ساله و در حال تحصیل بودند. مطالعات نشان می دهد که موافقتنامه «هالت»، درمانی مؤثر برای جرم تخریب اموال عمومی بوده است؛ بدین صورت که ۶۰٪ از اطفالی که چنین موافقتنامه ای را امضاء کرده بودند، مجددا مرتکب چنین جرمی نشدند. از سال ۱۹۹۵، تعداد موافقتنامه

های هالت روند رو به افزایشی داشته است:

سال ۱۹۹۵ ۱۷,۲۳۵ موافقتنامه

سال ۱۹۹۶ ۲۱,۴۱۲

سال ۱۹۹۷ ۲۰,۸۶۷

د) ساختار برنامه

دفاتر برنامه «هالت»، که حدود هفتاد دفتر در سراسر کشور است، در مراکز هر بخش تاسیس شده اند. هزینه های این نهاد محلی، بخشی توسط نهادهای محلی و بخشی توسط دولت پرداخت می شود.

(۲) «ضمانت اجراهای جایگزین» به عنوان شرطی برای عدم تعقیب

ماده f77 قانون کیفری هلند مقرر می دارد که، هنگامی که دادستان سلطنتی از اختیار

خود مندرج در ماده ۷۴ این قانون، جهت عدم تعقیب طفل بزهکار مرتکب خلاف یا

جنحه [۱۸] استفاده کند، می تواند طفل بزهکار را مجبور به اعمال زیر کند:

- اشتغال به کار بدون دستمزد در راستای منافع جامعه و یا اشتغال به فعالیتی در جهت

جبران خسارات حاصله از جرم کیفری؛

- پیروی از یک برنامه آموزشی برای مدت تعیین شده توسط این مقام قضایی مشروط بر

اینکه از ۴۰ ساعت تجاوز نکند و حداکثر ظرف سه ماه به پایان برسد؛

هدف از این دوره آموزشی، آموزش ارزشهای جامعه به اطفال بزهکار است. این آموزش

اشکال مختلفی دارد: برای مثال می تواند شامل برگزاری دوره های آموزشی مسائل جنسی

به بزهکاران جرایم جنسی، و یا برگزاری سلسله نشستهایی جهت بیان نتایج عمل مجرمانه

آنان بر روی قربانیان، باشد.

(۳) «ضمانت اجراهای جایگزین» به عنوان مجازات جایگزین

بر اساس ماده 77h قانون کیفری، قاضی می تواند، با پیشنهاد طفل بزهکار، مجازاتهای قابل اعمال بر روی اطفال، همچون بازداشت و جریمه نقدی، را با مجازاتهای مشخص شده در ذیل جایگزین نماید:

- اشتغال بدون دستمزد در مشاغل عام المنفعه؛

- طی دوره آموزشی؛

- اقدام به جبران خسارات ناشی شده از جرم.

مدت دوره اشتغال به خدمات عام المنفعه (همچون شستن ظرف غذا در خانه سالمندان، و یا ارائه خدمات در بیمارستان) نباید از ۲۰۰ ساعت تجاوز کند. دوره های آموزشی نیز می بایست با توجه به ماهیت جرم ارتكابی، (همچون جرایم جنسی، مصرف الكل و یا استعمال مواد مخدر) تنظیم شود.

III. اقدامات ویژه برای اقلیتهای نژادی

با توجه به رشد آمار اطفال بزهکار خارجی در میان بزهکاران، به ویژه مراکشها و اتباع سواحل دریای کارائیب، وزارت دادگستری تصمیم گرفت تا این مساله را به طور جداگانه مورد بررسی و چاره اندیشی قرار دهد.

این وزارت در دسامبر ۱۹۹۷ کمیسیونی متشکل از مراکشیان مقیم هلند را تأسیس کرد و بررسی راهها و ابزار مبارزه با جرایم ارتکاب یافته توسط اطفال متعلق به این قشر را بر عهده آن نهاد. کمیسیون مزبور در مه ۱۹۹۸ گزارش خود را ارائه کرد. این کمیسیون پیشنهاد کرد تا مدرسه ای برای آموزش والدین تأسیس شود، و علاوه بر آن، مسئولیت نگهداری از اطفال بزهکار دارای تابعیت مراکشی به هموطنان آنان سپرده شود؛ مضافاً بر اینکه ساختار داخلی جامعه مراکشیان نیز اصلاح گردد.

به هر صورت، این اقدام و اقدامات آزمایشی دیگری نیز برای اطفال بزهکار خارجی همچنان در جامعه هلند در حال بررسی است.

IV. تمرکز زدایی در دادرسی

این تمرکز زدایی عبارت می شود از:

- توسعه دادرسی محلی؛

- ارتقاء برنامه های محلی جهت مبارزه علیه بزهکاری اطفال؛

(۱) توسعه دادرسی محلی

عنوان این طرح «دادرسی در محله» [۱۹] است. این طرح از سال ۱۹۹۲ در چهار شهر مورد آزمایش قرار گرفت: امستردام، آرnhem، ماستریخ، و روتردام. طرح آزمایشی بدین صورت

بود که مراکز ذیصلاح مربوط به صغار در محله های مختلف شهر راه اندازی شد تا اولاً روند دادرسی به صورت کاملاً شفاف و مشهود باشد؛ ثانیاً ارتباط تنگاتنگی میان این مراکز و توده مردم برقرار شود؛ و ثالثاً روند رسیدگی هر چه سریعتر به پایان برسد.

این دفاتر موظف اند تا تمامی جنبه های بزهکاری اطفال را مورد پوشش خود قرار دهند: جنبه هایی همچون جمع آوری اطلاعات، یاری بزهدیدگان، میانجیگری و سازش، تعیین مجازاتهای جایگزین ویژه آن محل، معاضدت قضایی، ... این طرح آزمایشی تا سال ۱۹۹۸ چهار شهر بزرگ دیگر هلند را نیز در بر گرفت.

(۲) ارتقاء برنامه های محلی جهت مبارزه علیه بزهکاری اطفال؛

وزارت دادگستری برای بررسی این مسأله، سلسله نشستهایی را (هر شش ماه یکبار) با مشارکت نمایندگان چهار شهر بزرگ هلند برگزار می کند. این وزارت با این نمایندگان در ژوئیه ۱۹۹۵، و بعدتر با نمایندگان ۱۵ شهر بزرگ و ۴۵ بخش دیگر، کنوانسیون را منعقد کرد تا بر اساس آن ظرف ۴ سال میزان جرایم اطفال در هر منطقه به رقم مورد توافق کاهش پیدا کند. [۲۰] درمقابل، این مناطق از کمکهای مالی و امکانات مادی (همچون تجهیز زمینهای ورزشی)، و یا خدمات اجتماعی ویژه نوجوانان (حضور مددکاران اجتماعی در جایگاه مخصوص در خیابانهای شهری و یا استقرار دکه های ارائه اطلاعات) بهره مند خواهند شد.

در پایان سال ۱۹۹۴ سه شهر دیگر [۲۱] نیز گروه های تخصصی ویژه ای را به بررسی راههای مبارزه با بزهکاری اطفال تشکیل دادند. این گروههای تخصصی با مشارکت نمایندگان تمام نهادهای مرتبط با اطفال، به بررسی تمام جنبه های این معضل اجتماعی می پردازند؛ نهادهایی همچون آموزش و پرورش، حمایت از اطفال، دادگستری، پلیس. این برنامه های آزمایشی سه سال به طول انجامید و بر اساس ارزیابی های وزارت دادگستری هلند، این طرحها اثر محسوسی بر کاهش آمار جرایم اطفال نداشته است؛ با این حال این مزیت را داشت که موجب تقویت همکاری میان تمام جهات ذیربط به مسأله بزهکاری اطفال گردید.

V. همکاری میان تمام نهادهای مرتبط

در تمام حوزه های قضایی [۲۲]، نهادهای تخصصی (دادگستری، مجامع محلی، ادارات حالت، حمایت از اطفال، پلیس) برای این موضوع گردهم جمع می شوند و درباره مراحل پیشگیری، مجازات و دوره پس از اجرای مجازات تبادل نظر می کنند.

این مسأله موجب شده تا پیشنهادهایی مبنی بر بررسی و چاره اندیشی تمامی جنبه های بزهکاری اطفال مورد توجه قرار گیرند. این مهم جز با همکاری ادارات و موسسات دولتی مختلف محقق نخواهد شد.

مقررات سویس

با توجه به نگرانی‌ها نسبت به امنیت عمومی، انجام تغییراتی در مقررات قانون کیفری، به خصوص در مورد صغار، ضروری به نظر رسید. در این راستا، یک لایحه قانونی، مربوط به وضعیت کیفری اطفال در شورای فدرال در حال بررسی است. این لایحه در صدد

جداسازی قوانین کیفری مربوط به اطفال، از قوانین کیفری بزرگسالان، و بالا بردن سن مسؤلیت کیفری از ۷ سال به ۱۰ سال است.

در جایی که به مبارزه علیه بزهکاری اطفال مربوط می‌شود، اقدامات پیشنهاد شده از مزیت‌هایی همچون توجه به شخصیت صغیر و وضعیت خانوادگی او بیش از جرم ارتكابی

برخوردار است؛ این اقدامات عبارتند از:

- توجه به ترتیبات جدید مرتبط با اقدامات حمایتی و مراقبتی؛

- گسترش نظام کیفرها و افزایش اسباب معافیت از کیفر؛

- همکاری میان مقامات مدنی و مقامات کیفری مربوط به صغار؛

متن ذیل بدنبال تحلیل مقررات این لایحه قانونی است.

I. توسعه اقدامات جدید

(۱) اقدامات حمایتی

این اقدامات حتی در صورت عدم ارتکاب جرم توسط صغیر اجرا می شود؛ (به طور مثال، در صورت نقصان در آموزش و پرورش). در برخی شرایط هم حتی می توان صلاحیتهای والدین را محدود ساخت.

الف) مراقبت [۲۳]

چنانچه یک کودک، مرتکب عمل ناشایستی که سزاوار تنبیه است شود، و بررسیهای آموزشی-اجتماعی [۲۴] انجام شده ضرورت اقدامات آموزشی و یا درمانی را نشان دهد، مقام قضایی دستورات و رهنمودهای لازم را به اولیاء یا سرپرستان صغیر (که موظف به مراقبت از او هستند) صادر می کند: همانند الزام به اعمال مراقبتهای دقیق، یا تعهد به نظارت بر وضع تحصیلی و اوقات فراغت، زیر نظر شخص و یا اداره صلاحیتدار مربوطه (مددکاران اجتماعی یا اداره سرپرستی صغار).

همچنین ممکن است والدین به شرکت منظم در دوره های درمانی و یا مشاوره مناسب نزد افراد متخصص دعوت شوند. چنانچه والدین این توصیه را رعایت نکنند، اقدامات شدیدتری اتخاذ می شود.

ب) مساعدت ویژه [۲۵]

«چنانچه مراقبت پیش بینی شده (...) کافی نباشد، مقام قضایی فردی را جهت یاری والدین جهت انجام وظایف تربیتی و مساعدت ویژه به طفل، تعیین می کند.»

مددکار ویژه یک مربی اجتماعی- تربیتی است که مسئولیت صغیر مورد حمایت را بر عهده دارد و والدین او را جهت انجام وظایف تربیتی یاری می رساند. در برخی موارد نیز، ولایت پدر و مادر [۲۶] تا اندازه ای محدود شده و اختیارات آنان به مددکار ویژه محول می شود (اختیارات آموزشی، تربیتی و مراقبتی).

(ج) درمان سیار [۲۷]

«چنانچه صغیر دچار اختلال در مشاعر و یا در رشد شخصیت باشد، اگر این اختلال مرتبط با استفاده از الکل، مواد مخدر و یا دارو باشد، مقام قضایی می تواند حکم به درمان سیار [۲۸] بنماید.» این اقدامات میتواند علیرغم رضایت والدین صورت پذیرد. این اقدام می تواند با سایر اقداماتی چون مراقبت، مساعدت ویژه و یا به کارگیری در یک موسسه آموزشی همراه باشد.

(۲) اقامت (اجباری) [۲۹]

(الف) اقامت نزد خانواده و یا نزد موسسه آموزشی

این اقدام در مواقعی اعمال می شود که اقدامات مراقبتی، مساعدت ویژه و یا درمان سیار کافی نباشند. در این صورت، طفل را می توان به اقامت در نزد خانواده خود و یا در یک محیط آموزشی و یا درمانی (جهت آموزش و یا درمان) ملزم ساخت. راهکارهای مشابه

دیگر (که تابحال اجرا شده اند) نیز قابل اعمال هستند؛ نظیر اقامت در مجتمع درمانی و یا در یک قایق آموزشی [۳۰]. عامل تعیین کننده در نوع این اقدامات، شخصیت طفل است.

(ب) اقامت در مکان بسته [۳۱]

این ضمانت اجرا، جز با حکم مقام قضایی امکان پذیر نیست و «زمانی قابل اجرا است که گزارش کارشناس پزشکی و یا روانشناسی این اقدام را برای مصالح طفل و یا دیگران ضروری بدانند.» این اقامت اجباری ممکن است در محل سکونت طفل و یا در یک مؤسسه آموزشی - درمانی انجام پذیرد.

چنانچه طفل در سنین مابین ۱۸ تا ۲۵ سال باشد و یا در طی اجرای آن، به این سن برسد، در محل مخصوص اطفال بزرگسال نگهداری می شود.

اگر این اقامت، مربوط به نوجوان تازه بالغ [۳۲] باشد، مأمور اجرای احکام می بایست علاوه بر نظارت بر آموزش حرفه ای و نظم کارهای او، نسبت به گذراندن اوقات فراغت به صورت معقول، توجه ویژه ای مبذول کند.

در تمام موارد فوق، می بایست آموزشها و توصیه های لازم به طفل داده شود، «تا او درک واقعی از ارزش و جایگاه خود داشته باشد و بتواند قابلیت خود را نسبت به اصلاح شدن بالا ببرد.»

چنانچه وضعیت طفل تغییر کند، این اقدامات اتخاذ شده می تواند با اقدامات ذیل جایگزین شوند:

- اقدامات ملایم و مطابق با وضع طفل: پس از درخواست مأمور اجرای حکم و یا مسؤل قانونی طفل.

- اقدامات شدیدتری که توسط مقام قضایی لازم دانسته شود (مجازات اصلی جرم).

در پایان هر سال مأمور اجرای حکم بررسی می کند که آیا این اقدامات بدلیل رسیدن به اهداف خود قابل رفع هستند، و یا اینکه چه زمانی این اقدامات را می توان خاتمه داد.

«مراقبت» و «مساعدت ویژه» را نمی توان پس از رسیدن به سن اهلیت مدنی طفل همچنان ادامه داد؛ مگر با موافقت ذینفع. همه این اقدامات، در هر حال، پس از رسیدن طفل به بیست و سه سال، پایان می یابد.

با وجود این، چنانچه اقدامات متخذه به هدف خود دست نیابند، و یا حذف این اقدامات موجب خسارات قابل توجه نسبت به خود جوان بزرگسال و یا نسبت به امنیت دیگری شود، مقامات اجرای احکام می بایست از مقامات مدنی، اتخاذ تدابیر مناسب را درخواست کنند. این تدابیر میتواند شامل توقیف و بازداشت نیز باشد.

II. گسترش سیستم مجازات ها

(۱) مجازاتهای جایگزین زندان

(الف) توبیخ

توبیخ عبارتست از نکوهش و سرزنش ظاهری فعل ارتکاب یافته. این اقدام فقط در مورد جرایم کوچک که فاقد اسباب معافیت از مجازات [۳۳] هستند اجرا می شود. چنانچه مقام قضایی طفل را بزهدار تشخیص دهد، زمانی می تواند از توبیخ استفاده کند که احراز کند این توبیخ موجب جلوگیری از ارتکاب مجدد جرم خواهد شد. همچنین بکار گیری دوره آزمایشی [۳۴] که مدت آن از شش ماه تا دو سال خواهد بود، می تواند مناسب باشد. و در صورت تکرار جرم در این مدت، مجازاتی شدیدتر اعمال خواهد شد.

(ب) انجام فعالیت به صورت شخصی [۳۵]

در این حالت قاضی طفل را ملزم به انجام یکسری تعهدات شخصی به نفع موسسات اجتماعی، امور عام المنفعه، اشخاص نیازمند و یا بزهدیده از جرم بنماید. [۳۶] این کارها می بایست با سن و تواناییهای طفل همگونی داشته باشد و حداکثر زمان آن نیز ۱۰ روز خواهد بود. این مدت برای اطفال بیش از شانزده سال می تواند تا سه ماه در نظر گرفته شود.

همچنین این فعالیتها می تواند شامل مشارکت در در دوره ها و برنامه های روزانه یا شبانه در موسسات آموزشی یا تربیتی باشد. الزام طفل به اقامت در یک مکان معین نیز می تواند در این مورد در نظر گرفته شود.

در صورت عدم اجرا و یا سوء اجرای این فعالیتها، به طفل هشدار لازم داده خواهد شد. چنانچه هشدار مؤثر واقع نشد، طفل کمتر از شانزده سال ملزم به انجام تعهدات خود تحت مراقبت مستقیم مأمور اجرای احکام و یا فرد تعیین شده توسط وی خواهد شد. در مورد اطفال بزرگتر از شانزده سال، این تعهدات به مجازات نقدی و یا سالب آزادی (که مدت آن از مدت تعهد به کار بیشتر نیست) تبدیل خواهد شد.

(ج) مجازات نقدی (جریمه)

اطفال دارای بیش از شانزده سال را می توان به پرداخت جریمه نقدی تا حداکثر ۲,۰۰۰ فرانک سویس محکوم کرد. مقدار این مبلغ به تناسب وضعیت طفل تعیین خواهد شد تا وجه مذکور را طفل شخصا و در مدت معین پرداخت نماید. این مدت قابل تمدید و تبدیل به اقساط می باشد. در صورت درخواست طفل، امکان تبدیل این مجازات به انجام فعالیتهاى شخصى وجود دارد.

چنانچه طفل به تعهد مالی خود در مدت تعیین شده عمل نکند، و یا مطالبه تبدیل این مجازات را ننماید، به مجازات حبس تا ۳۰ روز محکوم خواهد شد.

(د) معافیت از مجازات

این مسأله مربوط به مقامات قضایی است و پس از صدور کیفرخواست و اعلام مجرمیت

امکان پذیر است. این معافیت فقط در شش مورد قبال اطفال اجرا می شود:

۱. هنگامی که اجرای مجازات، تحقق اهداف مورد نظر سایر اقدامات را به مخاطره اندازد.

۲. هنگامی که جرم ارتكابی از جرایم کوچک و کم اهمیت باشد.

۳. چنانچه طفل شخصا خسارات وارده را «در حد استطاعت خود»، جبران کرده و یا تلاش

لازم را در این راه صرف کرده باشد.

۴. چنانچه طفل به صورت مستقیم از عمل ارتكابی خود آسیب دیده باشد، به طوری که

اعمال مجازات در مورد او مناسب نباشد.

۵. چنانچه طفل به مقدار کافی از سوی والدین خود و یا افراد مسؤول در تربیت وی مورد

تنبیه و بازخواست قرار گرفته باشد.

۶. چنانچه زمان نسبتاً زیادی از زمان ارتكاب جرم گذشته باشد و طفل نیز در این مدت

رفتار مناسب از خود نشان داده و منافع عمومی یا خصوصی تعرض یافته، جزیی و مختصر

باشد.

(۱) مجازاتهای سالب آزادی

(الف) شرایط

می توان اطفال بزرگتر از شانزده سال را به مجازات سالب آزادی از یک روز تا یک سال محکوم کرد. این مجازات برای اطفال بالاتر از هفده سال از یک روز تا چهار سال می تواند باشد؛ مشروط بر اینکه:

- مجازات ارتکاب جرم مذکور برای بزرگسالان حداقل ۳ سال حبس باشد؛

- و یا جرم ارتکاب یافته شده، دلیلی بر فقدان «وجدان اخلاقی» فرد باشد.

با درخواست طفل، مجازات سالب آزادی کمتر از ۳ ماه، قابل تبدیل به تعهد به انجام

فعالتهای عام المنفعه (که مدت آن برابر با مدت حبس است) است.

(ب) بازداشت

این مجازات به شکلهای زیر اعمال می شود:

- به صورت نیمه بازداشت [۳۷]: دوره این نوع بازداشت کمتر از یکسال است و طفل،

اوقات استراحت و اوقات فراغت خود را در موسسه مربوطه می گذرانند در حالی که

فعالتهای و تحصیلات خود را خارج از موسسه پی می گیرد.

- به صورت ایام مجزا [۳۸]: در صورتی این نوع بازداشت اعمال می شود که مدت آن

حداکثر یکماه باشد و در روزهای استراحت و یا تعطیلات طفل اجرا می شود.

این نوع بازداشتها، در مکانهای مخصوص اطفال که تامین کننده آموزش و تربیت کودکان بزهکار است انجام می شود؛ به نحوی که راه برای اجتماعی شدن آنان پس از آزادی هموارتر شود. چنانچه مجازات سالب آزادی و اقامت اجباری همزمان علیه طفل صادر شوند ابتدا دومی اجرا می گردد. چنانچه اقامت اجباری مؤثر واقع شود و هدف مورد نظر از آن حاصل شود، مجازات سالب آزادی اجرا نخواهد شد.

(ج) آزادی مشروط و آزمایشی [۳۹]

طفل، پس از سپری شدن نیمی از مجازات، چنانچه مستعد ارتکاب جرم جدید نباشد، میتواند از آزادی مشروط استفاده کند. این آزادی همراه با دستورات لازم الاجرای است که متناسب با مدت اصلی مجازات است (شش ماه تا دو سال).

یک شخص ذیصلاح نیز به عنوان مسؤل رسیدگی به امور طفل در طول مدت آزمایشی تعیین می شود تا گزارش مأموریت خود را به مسؤل اجرای احکامی که او را منصوب کرده، ارائه کند. در صورت عدم موفقیت دوره آزمایشی، طفل ممکن است به اجرای تمام یا قسمتی از مجازات اصلی محکوم شود. مدت آزمایش حداکثر تا یکسال قابل تمدید است.

(د) تعلیق اجرای مجازات [۴۰]

جریمه های نقدی و نیز مجازات سالب آزادی (حداکثر ۳۰ ماه)، قابل تعلیق توسط مقام قضایی است؛ مشروط بر اینکه ظن قوی بر عدم ارتکاب به جرم جدید توسط طفل وجود داشته باشد.

II. همکاری میان مقامات مدنی و مقامات کیفری

به جهت جلوگیری از بی اثر شدن اقدامات مقامات مدنی حامی اطفال در اثر اجرای آیین دادرسی کیفری، لایحه قانونی مورد بحث این امکان را برای مقامات کیفری فراهم کرده است که:

- تعیین اقدام مناسب را به مقامات مدنی واگذار کند؛

- پیشنهادهایی را مبنی بر تعیین قیم و یا تغییر نماینده قانونی ارائه کند.

به هر حال، برخی صلاحیتها دارای این قابلیت هستند که از مقامات کیفری به مقامات مدنی منتقل شوند؛ مشروط بر اینکه موضوع دارای اهمیت لازم باشد. به خصوص در زمانی که مساله سلب ولایت قانونی والدین مطرح باشد.

چنانچه مقام مدنی، حکم به اقدامات حمایتی از طفل دهد، می تواند تعیین این اقدامات را به مقام کیفری واگذار کند.

” [۱] LA LUTTE CONTRE LA DELINQUANCE JUVENILE”

Les Documents de Travail du Sénat: Série Législation Comparé:
www.senat.fr , mars 1999

la prévention de la criminalité et des troubles à l'ordre [۲]
public

l'âge de la responsabilité pénale [۳]

l'âge de la majorité pénale [۴]

la condition pénale des mineurs [۵]

Conseil fédéral [۶]

admonestation [۷]

mise en garde [۸]

Youth Justice Task Force [۹]

Crime and Disorder Act [۱۰]

Prosecution of Offences Act [۱۱]

Commission Van Montfrans [۱۲]

[۱۳] (HALT (Het Alternatief

[۱۴] Primo-Délinquants

[۱۵] le procureur de la Reine

[۱۶] ماده k12 قانون آیین دادرسی کیفری هلند، شامل مقررات مربوط به حق اعتراض

افراد ذینفع علیه قرارها و تصمیمات قضایی راجع به منع تعقیب کیفری است.

[۱۷] Actes de Vandalisme

[۱۸] جرم جنحه، در هلند، جرمی است که دارای مجازات حداکثر شش سال حبس است.

[۱۹] Justice in de Buurt : JIB

[۲۰] همچون کاهش عددی تعداد صورتمجلسهای پلیس از ارتکاب جرایم توسط اطفال؛

و یا افزایش بکارگیری برنامه «هالت».

[۲۱] Arnhem, Lelystad & Deventer

[۲۲] Arrondissement Judiciaire

[۲۳] La Surveillance

[۲۴] Socio-Pédagogique

L'assistance personnelle [۲۵]

L'autorité parentale [۲۶]

Le traitement ambulatoire [۲۷]

[۲۸] نوعی درمان که حیات روزانه بیمار را مختل نمی کند و همراه بیمار است. / م

Le placement [۲۹]

Le bateau-école [۳۰]

Le placement en établissement fermé [۳۱]

Adolescent [۳۲]

Motif d'exemption de peine [۳۳]

Mise à l'épreuve [۳۴]

La prestation personnelle [۳۵]

[۳۶] بر اساس نتایج اعلام شده از سوی اداره آمار فدرال، در سال ۱۹۹۶ الزام به کارهای

این چینی، ۶۰٪ از کل مجازاتهای اعمال شده بر اطفال و ۳۵٪ از مجازاتهای اعمال شده

علیه جوانان را تشکیل داده است.

Semi-Détention [۳۷]

Journées Séparées [۳۸]

Mise à l'épreuve [۳۹]

Le sursis à exécution [۴۰]

نویسنده : سلمان عمرانی / مهدی قربانی